

Мажка

**Иза протестних
транспарената**

**Има ли смисла
поправљати
старе ствари?**

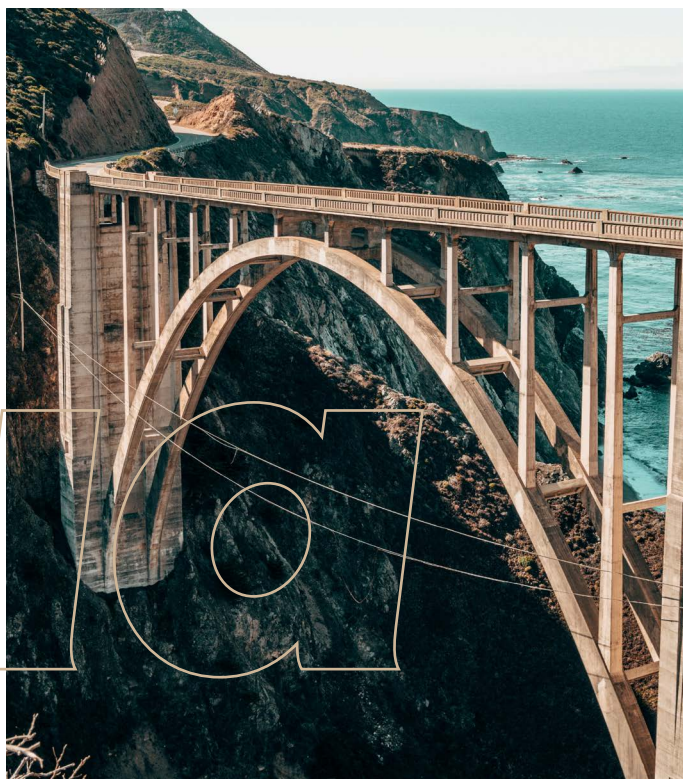
Мост повратка Богу

Када је Бог створио свет, створио га је савршеним – без бола, смрти и греха. Човек је живео у заједништву са Богом. Њихов однос био је пун љубави, склада и радости. Али човек је пожелео да иде својим путем, да одлучује сам за себе, независно од Бога, и да буде господар властитог живота. Тада је отворио врата греху. У том тренутку све се променило. У свет је дошла тама. Немир је надвладао мир, болест је заменила здравље. Љубав се претворила у себичност, поверење у сумњу, а радост у празнину. Ту где је некада био живот, сада је завладала смрт. Свет је сломљен. Човек је изгубљен и осећа да му нешто недостаје. Покушава то да испуни својом снагом – гради каријеру, граби успех, гомила новац. Али што више стиче, празнина постаје дубља. Опет покушава да је испуни. Покушава да је заборави уз помоћ алкохола, да се утеши везама са другим особама, да нађе задовољство у телесним жељама. И опет се враћа у празнину. И даље не проналази излаз.

За то време, Бог није одустао. Није се променио. Исти је као на почетку свога стварања – пун љубави и стрпљења. Као добар небески Отац, послао је свог Сина, Исуса Христа, да буде мост између тебе и Њега. Он, који је савршен и безгрешан, узео је све наше грехе, понео их на крст и тамо умро за нас. Када је васкрснуо, подигао је мост преко ког данас можеш да дођеш до Њега и тако се вратиш тамо где си припадао од почетка.

Свако ко поверује у Исуса Христа, покаје се од својих греха и остави стари начин живота, те одлучи у срцу да жели живети с Њим, добија нови живот, опроштење греха и заједништво са Богом. Исус Христ ти пружа руку – да ли желиш да је прихватиш? Да ли желиш да оставиш тај сломљени свет и кроз Исуса Христа уђеш у заједништво с Богом? Више не мораш да будеш сам. Не мораш да носиш свој терет сам. Твоја празнина може бити испуњена. Постоји неко ко може да обнови оно што је сломљено, ко види твоју бол и разуме твоју бригу. Постоји неко ко даје живот. Упознај свог Створитеља, аутора твога живота. Прихвати Његову љубав и допусти му да пише нове странице твога живота.

Ако желиш сазнати више о томе како доћи до покајања и спасења, како се приближити Богу и поново пронаћи радост и мир у животу, пошаљи поруку за даљи контакт путем Инстаграма [@svetionik.ns](https://www.instagram.com/svetionik.ns) или преко сајта svetionikhc.com.

Татјана Вало

уводна реч

Поштовани читаоци,

Нови број часописа *Мана* је угледао светлост дана. Можда се питате: „Шта је ово? Какав је то часопис? Каква мана? Шта је то?”

Мана се спомиње у Светом писму, у Старом завету, и односи се на храну која је падала с неба. То је био начин на који се Бог бринуо о Израелцима у пустињи након њиховог изласка из ропства у Египту (Излазак 16. поглавље). Реч „мана” потиче из јеврејске речи *mān hū*, што дословно значи „Шта је то?”. Када су Израелци први пут видели ману, били су збуњени и нису знали шта је то што виде. Библија описује ману као нешто попут пахуљица, као зрно коријандера, бела, а имала је укус меденог колача. То је било нешто што не постоји на овом свету, нешто што не може лако да се дефинише, нити да се уклопи у наше постојеће знање. То је хлеб са неба, храна од Бога. Нашем телу је потребна телесна храна да би се одржало у животу и како би могло да функционише.

Исто тако и нашој души је потребна храна – духовна храна. Исус је то рекао овако: „*Неће човек живети само од хлеба, већ од сваке речи која излази из Божијих уста.*” (Матеј 4:4)

Дакле, *Мана* коју држите у рукама је средство преко којег преносимо Божије речи. Наш циљ је да оне допру до сваког човека. Уздамо се у Господа да ће овај часопис dospети у руке оних који треба да чују Божију поруку, и који треба да је чују сада.

Јана Захорец
Одговорни уредник

МАНА

Хришћански часопис „Мана“ се дели бесплатно, а финансира се добровољним прилозима. Садржи чланке, сведочанства, извештаје и саопштења.

Издаје: Удружење за промоцију хришћанских вредности „Мана“ (Manna)

Адреса редакције: „Мана“ (Manna), Радничка 23, 21472 Кулпин, Србија.

Е-мејл: casopis.manna@gmail.com
Банковни рачун: 160-930303-51
Banka Intesa a.d.

Одговорни уредник: Јана Захорец
Технички редактор: Ален Каћански
Лектура: Ивана Митић

Чланови редакције: Владимир Червећи, Јана Захорец, Ана Ширка, Ана Пинтир, Владимир Струхар, Ален Каћански, Владислав Ширка, Роберт Мамојка, Кристина Мамојка, Давид Мамојка, Татјана Вало

Дистрибуција за Србију:
Дејан Лакатош,
мобилни: 0631471048,
е-мејл: dejan.lakatos02@gmail.com

Припрема и штампа:
Ширкапринт, Падина,
Новембар 2025.

www.manna.org.rs

САДРЖАЈ

РЕЧИМА ПРОПОВЕДНИКА

4 Има ли смисла поправљати старе ствари?

6 Верујеш ли да је Исус васкрснуо?

8 Радост у небу

СВЕДОЧАНСТВО

10 Долазак у истину

12 Имала сам страх да ћу умрети

РЕЧИ ОХРАБРЕЊА

14 Борба ума, мир духа

ЗАМИСЛИМО СЕ

17 О чему говори Библија?

18 Иза протестних транспарената

Има ли смисла поправљати старе ствари?

Ово питање се, силом прилика, с времена на време само од себе наметне свакоме. Оно је последица вагања како бисмо мање потрошили или да бисмо уштедели. То је, можемо рећи, природна ствар код човека – тежња да што мање или ништа не уложи, а што више добије. Стога, када човек наиђе на ово питање, почиње анализа, процена, поређење – све што би нам дало најприближније резултате како бисмо исправно одлучили да ли има смисла поправити старо или ипак узети ново. Не треба заборавити да на одлуку пресудно утиче чињеница колико ће нам значити нова вредност ствари, било да је поправимо или да купимо нову.

А шта ако се ово питање односи на тебе? На промену коју желиш да видиш код себе? На промену која треба од тебе да направи видно бољу верзију тебе? Да ли се, у случају да желиш да се „поправиш”, исплати поправљати стару верзију себе или би радије волео да стара верзија нестане, а да се роди нова? Ти – без свих својих досадашњих грешака, пропуста, неуспеха, злодела, тајни за које се бојиш да ће неко сазнати, свега чега се стидиш. Сигуран сам да ти за ову одлуку није потребна анализа, процена ни поређење, јер сигурно не желиш да поправљаш старог себе, већ желиш да стари ти нестане, а да нови ти настане.

Послушај сада ово: шта ако бих ти рекао да је то могуће – да стари ти нестане, а нови ти настане? Пре него што кренеш путем логике и помислиш: „Зар треба да се вратим у мајчин стомак па да живот кренем испочетка?”, или можда покушаш да уклопиш идеју о инкарнацији, реинкарнацији и сличном у ово што си прочитао, рећи ћу ти из личног искуства

да се ништа од тога није десило, а ипак је стари ја нестало, а нови ја настао. Нисам се вратио у мајчин стомак и поново родио, нити се догодило било шта од претходно наведеног, већ сам се наново родио у Господу Исусу Христу.

Можда сада мислиш: „Уф, шта ти то значи – родио се у Господу Исусу Христу?” Укратко, слично као физичко рођење бебе – нешто свакодневно, о чему не извештава ниједна дневна штампа ни интернет страница, а опет толико епохално да би можда требало да буде објављено на насловницама. Од дана када се беба роди, потврђен је нови живот, а живот је нешто на шта нико до сада није успео да утиче – ни када ће почети, ни колико ће трајати. Иако се у свету често рођење сматра нечим „обичним”, родитељима који су благословени дететом свет се заувек мења.

Као што се рођење бебе не дешава притиском на дугме, већ је део процеса који му претходи, тако постоји и процес који претходи сваком рођењу у Господу Исусу Христу. Почетак тог процеса јесте спознаја сопствене несавршености, грешака и ствари које су у твом животу пошле по злу, а које нико – чак ни ти – не може да поправи. Свест о сопственој немоћи покреће процес рођења новог тебе. У Светом писму овај процес носи назив нановорођење, а оно почиње тако што се покајеш за своје грехе, крстиш у име Исуса Христа за опроштење греха; и примиш дар – Духа Светог (Дела апостолска 2:38).

Као што се радост појави у тренутку рођења бебе, заједно са свим лепим и позитивним стварима, тако се радост и мноштво лепих и позитивних ствари јављају и код нановорођења. Човек који се наново роди коначно, без сумње, зна одговор на питања:

„Ко сам ја?”, „Која је сврха живота?”, „Зашто постојим?” и слично. Он схвата разлику између добра и зла, а чињење зла ствара осећај као да си обукао јакну која ти не одговара – нелагодност. Ако покушаш да учиниш зло, нешто се у теби противи, а то „нешто” јесте Он – Господ Исус Христ, како стоји записано у 2. Коринћанима 5:17:

„Дакле, ако је ко у Христу, он је ново створење; старо је прошло, а ново је, ево, настало.”

То је један од доказа да је стари ти нестао, а нови ти настао. У Христу нестаје твој стари идентитет, а настаје нови, до те мере да ни сам себе не препознајеш. Изгубио си вољу за грехом. Ствари које су те некада узбуђивале више немају исти шмек. Престајеш да јуриш оно што те не испуњава. Много више ти значи мир него луда забава, сврха ти је важнија од популарности, пријатељ од поноса – не зато што се трудиш да будеш светац, већ зато што си преображен, као што пише у Римљанима 12:2:

„Не прилагођавајте се овоме свету, него се преображавајте обнављањем свога ума, да бисте могли да просудите шта је Божија воља – шта је добро, угодно и савршено.”

Препознати Божији глас за тебе више није мисаона именица, већ свакодневица. Имаш у себи необјашњиву смиреност у ситуацијама у којима би раније паничио. Привлачи те светост – не желиш само да посећујеш цркву, већ да будеш Црква. Црква у којој се истински даје слава и част Богу. Имаш жељу да о томе причаш свакоме, у снази која се појавила у теби. Не снага у облику ароганције, већ у ауторитету Светог писма. Више се не устежеш да би се уклопио, већ стојиш храбро у истини. Страх је и даље ту, али је под контролом. Листа добрих ствари у теби и твом животу почиње сама да се допуњава.

Мартин Ширка

ТАРЕ СТВОРА

Верујеш ли да је Исус васкрснуо?

Према Светом писму (Библији) постоји кључна порука коју Исусови ученици (верници – Црква) морају проповедати свим људима. Како ћемо провести наш овоземаљски живот и то где ћемо проводити вечност, директно зависи од наше вере у ову поруку и од њене примене у нашим животима. Та порука је радосна вест (јеванђеље) о смрти Исуса Христа, његовој сахрани и васкрсењу.

Зашто је ова порука толико битна?

Пре свега зато што смо сви ми сагрешили пред светим и праведним Богом – нашим створитељем, кршећи његове заповести и живећи према властитој вољи. Према његовом праведном закону „плата за грех је смрт”, и „душа која греши ће умрети”. Када Бог каже смрт, то не значи биолошки крај живота, већ значи одвојење од извора живота. Смрт о којој Бог говори има 3 аспекта:

- **духовна смрт (одвојеност нашег унутрашњег бића од Бога)**
- **физичка смрт (одвајање душе од тела)**
- **вечна смрт (вечна одвојеност од Бога)**

Смрт није никада била оригинални Божји план за човечанство, већ је дошла као последица греха. Она долази у живот сваког појединца управо горенаведеним редоследом. Уколико си у прилици да читаш овај чланак, ти си до сада сасвим сигурно искусио само духовну смрт, и имаш могућност да се пре своје физичке смрти поново повежеш са Богом – извором живота и избегнеш вечну смрт – вечно одвојење од Бога и вечност у огњеном језеру.

Због овога су Исусова смрт, сахрана и васкрснуће суштински важне. Исус Христ је умро због наших греха, био је сахрањен и трећег дана је васкрснуо како би нас оправдао пред Богом. Ово је радосна вест – јеванђеље, кроз коју се вером сваки човек може спасити од смрти. Вечни живот је сада Божји дар за нас.

Бог је у својој љубави начинио себи тело и постао је човек. Рођен је као Исус Христ, Божји син – човек и Бог у исто време, како би у свом људском телу умро због наших греха и тако платио казну за грехе целог човечанства, те како би нас својом жртвом и праведношћу, кроз васкрснуће оправдао пред Богом. Он праведан је умро за нас грешнике. То се догодило пре скоро 2000 година покрај Јерусалима, на брду званом Голгота. Верујеш ли да је то Бог у Исусу Христу учинио за тебе?

Веровати да је Исус из Назарета био разапет на Голготском крсту и био сахрањен и није толико тешко. Многе историјске чињенице то јасно доказују. Али, суштина хришћанске спасоносне вере јесте у веровању да је Исус Христ, Божји син, васкрснуо ради нашег оправдања пред Богом. Ово значи да је заиста био мртав и да је оживео. Свето писмо садржи исказе многих веродостојних сведока којима се Исус објавио након свог васкрснућа, као и записе о бројним материјалним доказима истог. Они који су га видели васкрслог су били спремни да положе свој живот за њега. Многи су отишли са овог света мученичком смрћу због свог непоколебљивог сведочанства да је Исус Христ васкрсао и да живи.

Без вере у Исусово васкрнуће ми не можемо бити спашени, јер нам управо вера у његово васкрнуће доноси оправдање, нови живот и васкрсење наших тела за вечност са Богом.

Он је на крсту потпуно платио казну за све наше грехе, потпуно нас измирио са Богом, и кроз своју смрт је победио Сотону који је имао власт над смрћу, како би нас избавио од страха од смрти. (Јеврејима 2:14-15) Трећег дана, Исусово земаљско тело је васкрснуто Божјом славном силом и он је устао из гроба у прослављеном (духовном) телу. Након четрдесет дана се вазнео на небо како би заступао пред Богом све оне који вером у његову спасоносну жртву и васкрснуће долазе пред Бога.

Исусово васкрнуће је доказ да је Исусова заменска жртва за цело човечанство прихваћена од Бога и пуноважна, те да је он васкрснут због своје праведности. Вером у његово васкрсење, сваки човек може наћи лично оправдање пред Богом и стећи праведност пред Њим. Можемо доћи пред Бога у молитви и рећи: „Знам да заслужујем смрт, али верујем у спасоносну жртву мог Господа Исуса и у његову праведност”. Ово нам доноси спасење и оправдање од Бога.

Вера у Исусову смрт за наше грехе, његову сахрану и васкрнуће ради нашег оправдања, омогућује нам да и ми духовно оживимо (родимо се наново), да стекнемо наду у васкрсење наших тела, те да избегнемо вечну смрт. Свето писмо нам даје гаранцију (Римљанима 6. глава) да ако смо сједињени са Исусом у његовој смрти и сахрани (кроз наше покајање од греха и крштење у Исуса Христа) да ћемо, као што је Христ устао из мртвих Очевог славном силом и ми моћи да живимо новим животом. Ако се саживимо са сликом његове смрти и сахране, саживећемо се и са сликом његовог васкрсења. Послушношћу поруци јеванђеља, у покајању и крштењу, ми надвладавамо смрт и силом Светога Духа који долази у наша срца васкрсавамо у нови живот. Тада је духовна смрт надвладана, духовно смо оживљени и имамо наду у васкрсење наших тела и вечност са Богом.

Бог нам даје обећање у својој речи и каже: „Ако, дакле, Дух Божији, који је подигао из мртвих Исуса, пребива у вама, онда ће исти Бог који је Христа подигао из мртвих, оживети и ваша смртна тела посредством Духа који живи у вама” (Римљанима 8:11).

Исус је рекао: „Ја сам васксење и живот. Ко верује у мене, живеће ако и умре. И ко год живи и верује у мене, неће довека умрети. Верујеш ли у то?” (Јован 11:25-26) Неколико тренутака након ових речи, Исус је пружио доказ веродостојности својих речи, када је васкрснуо из мртвих Лазара који се већ четири дана налазио у гробу. Верујеш ли његовим речима?

Пре свог вазнесења на небо, Исус је рекао: „Идите по свему свету и објавите Радосну вест свим људима. Ко поверује и крсти се, биће спасен, а ко не поверује, биће осуђен” (Марко 16:15-16).

На дан педесетнице, када је Свети Дух сишао на вернике и када је настала Црква, хиљаде људи су чуле објављену радосну вест кроз апостола Петра, и пошто су поверовали питали су шта треба да раде да би се спасили. Одговор је био веома прецизан и јасан, и актуелан је све до другог доласка Господа Исуса Христа:

„Покајте се, па нека се свако од вас крсти у име Исуса Христа за опроштење греха, па ћете примити дар – Духа Светога” (Дела Апостолска 2:38).

Верујеш ли да је Исус Христ умро за твоје грехе, био сахрањен и васкрснуо ради твојег оправдања?

Ако верујеш, пут спасења и васкрсења са Исусом Христом у нови живот је веома јасан: Покај се од греха (умри са Исусом), крсти се у име Исуса Христа (буди сахрањен са Њим) и прими вером дар – Духа Светога (васкрсни у нови живот).

Радост у небу

Господ Исус Христос је водио разговоре са људима који су били различитог порекла, долазили из различитих средина, друштава и професија. У овом тексту читамо да су цариници и грешници долазили к њему да га чују. Фарисеји и писмознанци такође су долазили к њему да га слушају. Две групе људи су долазиле Господу Исусу са различитим мотивима. Једни су дошли и постали му блиски, а други су пришли к њему и постали далеки. Једина разлика је била у томе што су једни знали да не могу сами да спасу своју душу, а други су мислили да својим делима могу да се спасу. Ове две групе људи још увек долазе Господу Исусу Христу. Неки да му признају колико су грешни, а други колико су (само)праведни. Истина је да ни једни ни други не могу да спасу своју душу. Цариници су били људи који су радили за римску владу и убирали порезе од Јевреја. Њихов задатак није био само да прикупљају накнаде, већ и да обезбеде да римска војска добије оно што им је потребно. Ову групу људи народ обично није волео. Узимали су од народа имовину, често и више него што је прописано, а пазили су да војсци која угњетава исти тај народ ништа не недостаје. То су била два добра разлога зашто су били омражени међу људима.

Грешници су били људи којима је, у одређеној мери, био потребан Господ Исус као и другим групама. Били су то обични људи који су заслужили казну. Они које би Мојсијев закон осудио на казну. Крали су, лагали, били су блудници... једноставно грешни, а и други су их по томе знали. Фарисеји су били они који су врло добро познавали закон, изучавали га, држали предавања другима и претварали се да га не само познају, него и да га потпуно испуњавају. Пред народом су деловали светије од других, али је чињеница да им је Господ Исус био потребан у истој мери као и другим групама људи. И писмознанци су познавали закон.

Били су то људи који су преписивали или копирали писани закон. По том закону су осуђивали друге,

али ретко себе. Имали су знање, знали су да га искористе када су хтели некога да осуде, али чињеница је да им је Господ Исус у истој мери био потребан, као и осталим групама.

Фарисеји и писмознанци нису били свесни да им је потребан Христос кога су дошли да слушају. Њихова мисија је била да униште Христа и зауставе његово учење. Цариници и грешници су више хтели да буду близу Христа јер су препознавали да има наде чак и за људе попут њих. Знали су да не треба да остану такви, а Бог им нуди милост која их може променити. Фарисеји и писмознанци су били љути због чињенице да се Исус дружио и често јео са таквим људима као што су цариници и грешници. Фарисеји и писмознанци нису сметали грешницима и цариницима, али фарисејима и писмознанцима су итекако сметали цариници и грешници. То јест, такви људи су долазили Господу Исусу да чују шта ће он рећи.

Исус је почео: „*Ко је од вас ко има сто оваца, па кад изгуби једну од њих, не оставља деведесет девет у пустињи и не иде за изгубљеном док је не нађе?*” То је било питање за фарисеје и писмознанце. Господ Исус упоређује човека са овцом и пита оне који се претварају да су праведни: „*Колико вам је сваки појединац важан?*” Као да је хтео да им каже да је узалуд лепо се облачити (као што су се облачили писмознанци и фарисеји) ако не могу да обуку и ближњег. Испразно је знати све тајне закона, а у тајности се уопште не интересовати за друге. „*Ко је од вас таква особа?*“, упитао је Исус. Више пута можемо да замислимо како Господ у овој параболи оставља деведесет девет и одлази да тражи једну изгубљену овцу.

Можда бисмо помислили да би требало да се побрине за оне које има, а да не ризикује свих деведесет девет да би нашао ону једну. Зашто оставити све њих и отићи тражити оног који није био довољно опрезан?

Радос

Сви смо ми примили милост и Господ је дошао да нас нађе и спасе јер је знао да пропадамо. Нама, таквим грешницима, дата је шанса да будемо у породици Божјој и цело небо се радује. Свака парабола коју је Господ Исус испречао чиниће нам се неправедном док не схватимо ко смо у тој причи. Тада нам постаје јасније да смо помиловани. Парабола није само о милости која долази од Бога, већ је то нешто на шта Господ упућује човекову пажњу. Није довољно рећи шта Бог нуди ако не кажемо како можемо узети оно што нуди. Одговор је кратак и јасан. Почине кроз покајање. Покајање је део који Бог очекује од човека.

Услов да се буде део Божје породице није лепа одећа и место у црквеној згради, није чак ни дуготрајан редован одлазак у цркву, него покајање. То није само причање Богу о својим гресима, већ и жаљење што смо живели грешним животом, затим окретање од њега и наставак живота у праведности. Нема греха који Господ Исус неће опростити искрено покајаној особи. А шта је покајање? Неко је то овако објаснио: Да особа путује возом и сазна да је ушла у воз који иде у смеру који не води ка њеној дестинацији, шта би урадила? Сигурно неће седети у возу који је води на погрешно одредиште. Првом приликом ће изаћи из тог воза и ући ће у онај који ће је вратити на почетак или који ће је довести до одредишта. Покајање је схватање да грешни начин живота води у погрешном правцу, признавање да је својим начином живота путовао у погрешном правцу и излазак из тог воза.

Можда моји пријатељи неће разумети зашто излазим из таквог начина живота и можда ће ми се многи ругати, али ја ћу се извући из тога и кренућу у другом правцу. Жао ми је што сам купио карту за такав воз и рећи ћу Богу да ћу од сада путовати његовим „возом“ који ће ме сигурно одвести на право одредиште. Признајем му да сам погрешно што сам тако путовао, а Он ће ми понудити милост и упутити ме на прави пут.

Без обзира колико дуго или колико далеко сте путовали у погрешном правцу, увек можете да се окренете.

Погрешна дестинација ка којој се воз креће је пакао. Тако често човек каже „какав је то Бог пун љубави који шаље човека у пакао?“ Да ли Бог шаље човечанство у пакао? Не, човечанство је већ на путу за пакао, а Бог нуди излаз. Бог не шаље људе у пакао, људи тамо иду сами. Бог је у Христу дошао да нађе и спаси управо оног који тамо иде. Није Божја воља да неко пропадне, него да сви дођу до спознаје истине. У Јовану 1:9 је написано: „*Када признамо своје грехе, Он је веран и праведан да нам опрости грехе наше и да нас очисти од сваке неправде.*” Он је веран. Он је веран да то уради. Он је једини који то може урадити. Не дела која ће човек чинити, већ дела која само Он може учинити, и то за свакога ко се каје за грех. Има људи који су умели да опросте једни другима свашта, али нико осим Христа није успео да очисти прошлост.

Нико осим Христа није могао дати чисту савест. Апостол Јован пише да ће нам Христос не само опростити, него ће нас и очистити од сваке неправде. Да ли то схватате – од сваке неправде?

Он нас пере од прљавштине греха и даје нам чисту одећу. Припреми славље на небу и цело небо се радује што смо се покајали. Цело небо зна шта Христос чини за покајника. Небо се радује јер зна за промену која се дешава у човеку који се каје. Његова прошлост се брише и његова будућност се мења из смрти у живот. Фарисеји и писмознанци се нису могли поистоветити са овом истином. Не може бити тако лако – мислили су. Ни данас се фарисеји не могу поистоветити са овим. Парабола према њима није фер. Али за овцу која зна да је у Божјој кући само зато што се пастир заинтересовао за њу и показао јој милост није важно што се некима то чини неправедном. Овца се радује и цело небо се радује што је у њен живот дошла промена од Бога дарована.

Долазак у истину

Господ ме је позвао к себи на начин који нисам могла ни наслутити – нежно, тихо, али неумољиво сигурно. И када погледам уназад, схватам да су први знаци његовог позива били људи које је слао на мој пут. Један од њих био је мој колега с посла, хришћанин. Знала сам да припада „некој њиховој цркви”, како сам то тада називала, несвесна да ће управо кроз њега Господ почети да открива свој план за мој живот. Павел је говорио мало, али је свака његова реч имала тежину. Његове реченице биле су проткане миром, надом и љубављу које тада нисам умела да препознам као Божије.

Била сам у то време заробљена у свету преживљавања. Терет свакодневице био је огроман. Све сам покушавала да носим сама – без ослоња, без истинске вере, верујући да све зависи од мене. Нисам имала никога осим саме себе и ни на кога се нисам усуђивала да се ослоним. У тој борби, душа ми је постајала пуста, и иако то тада нисам знала, била сам гладна Бога. А онда, после готово петнаест година, долази вест која мења све – сазнајем да имам карцином плућа. Свет се за тренутак зауставио, али не и моје срце. Није било суза. Није било страха. Уместо тога, у мени се јавила чудна снага, мир који нисам разумела. Било ми је јасно да нешто у мени, јаче од мене, води ову битку. Ипак, помислих: „Није наодмет нека молитва.” Окренула сам тадашњег локалног свештеника, замолила да се прочита молитва за здравље и питала да ли нешто треба платити. Одговор ме оставио без даха: „Тренутно возим и не знам напамет, морам погледати у ценовник”. Збуњена и повређена, осетила сам се као број на папиру, као неко без душе. Срце ми се стегло, очи засузиле. Није то био плач због новца, већ због осећаја потпуне напуштености. Као да ме нико не

види. Као да сам сама, изгубљена међу световима без смисла. Била је то кап која је прелила све моје сумње у оно што сам дотад мислила да је вера. Тада сам, инстинктивно, вођена нечим вишим, потражила број Павела у контактима и послала му поруку: „Драги Павел, имам једну молбу. Мало сам се разболела, имам канцер плућа. Да ли бисте могли у вашој цркви да прочитате молитву за моје оздрављење? Јер Господ је само један.” Одговор је стигао брзо – пун љубави, подршке и духовне снаге. Питао ме је да ли његова ћерка Марта може доћи до мене да ме охрабри. Марта је дошла, као сестра коју нисам знала да имам. Испричала сам јој део свог живота, своје трагање за духовником, своје празнине, тишине и чежње. На поклон ми је донела Библију. Имала сам је и раније, породичну, стару – али само као симбол, без живота. На њој се годинама скупљала прашина. А сада, по први пут, узимам је у руке са дубоком жељом да је отворим, прочитам и разумем.

Пре него што сам озбиљно ушла у проучавање Библије, веровала сам да разлике међу хришћанима – православнима, католицима, протестантима – нису значајне. Мислила сам: сви верујемо у Христа, само на различите начине, кроз различите обичаје и језике. И у томе има истине – сви верујемо у једног Бога. Али... Постоји једно велико „али”. Да ли живимо онако како је Исус тражио? Да ли истински поштујемо његову Реч, његове заповести? Из своје садашње перспективе, кажем: не, не поштујемо. Више следимо традицију него живу веру. Када сам први пут јасно и са тумачењем чула речи из Библије, у мени се све узбуркало. Осетила сам се као дете изгубљено међу истоветним зградама, не знајући пут до куће. Ја, бака, жена у позним годинама, градим темеље вере свом унуку – а моји темељи су грађени на песку.

Или још горе – темељ није ни постојао. Била сам само следбеник обичаја, не и верник у пуном значењу. Иако сам постила, причешћивала се, слушала литургије, нисам била верник. Била сам традиционалиста. Призивала сам Христа, али нисам живела његову Реч. Нисам чинила оно што је Он тражио. Многе године сам провела далеко од правог пута – иако сам веровала да ходам њиме. Библија, пророци, посланице, јеванђеља... све су говориле једно, а ја сам живела друго.

Почињем да носим Библију са собом – па чак и у болницу, пред операцију одстрањивања дела плућа. Марта остаје уз мене духовно и кроз молитву. Често ми је говорила како се цела њихова заједница моли за мене. Људи које не познајем, а који ме љубе у Христу. Срце ми је постајало лакше, душа буднија. Операција је била тешка. Дани после ње још тежи. Тело је вршило од болова, несаница је трошила сваку снагу, а ипак... у свему томе осећала сам присуство нечег што не могу да објасним – Божијег присуства. У тренутку када више нисам могла да мислим, осећала сам да се нешто у мени моли – тихо, али непрекидно. Први пут у животу нисам рекла „ја сам победила“, већ сам осетила: „МИ смо победили” – Господ и ја. Једне недеље – данас знам - био је то дан сабора и молитве – први пут сам заспала без бола. Само сам издахнула – не из слабости, већ као да сам Господу предала све што сам носила. Заспала сам у његовом миру. Када сам се вратила кући, нисам се молила да ми буде боље због себе. Молила сам да оздравим како бих могла доћи у цркву, како бих могла захвалити тим непознатим, а тако блиским људима. И пре свега – захвалити Господу што ми је дао нову породицу у вери.

Дошла сам у цркву „Светионик” у Новом Саду. Тамо сам по први пут чула живу Божију реч. Тамо сам се преобраћивала, жедна Божије речи и тумачења Библије.

Посебно на библијским часовима, заједно са браћом из цркве, имала сам прилику за искрену исповест и покајање. Научила сам шта заиста значи реч „пониженост“. Када сам упознала пастора цркве, знала сам да је мој круг потраге затворен. Коначно сам имала свог духовника, ког сам више од двадесет година тражила, а већ помислила да не постоји. У тој заједници, са браћом и сестрама, кроз Библију, молитву и истинско заједништво, доживела сам исцељење – не само тела, већ и душе. Признала сам грехе, исповедила се, показала покајање и примила опроштај. Отворила су се врата која су дуго била затворена. Убрзо након тога крштена сам поново, али овај пут не прскањем, већ у води, као што је Јован крстио. И није нико у моје име прихватио Исуса, већ ја сама, лично сам потврдила да га свесно прихватам свим својим срцем. Од тада почињу разна искушења, борбе. Али те битке води Исус за мене, јер њему сам све препустила, и себе и децу – породицу. Ја сам исцељена, насмејана и ведра. Обогаћила сам се – имам мир у души.

Ово је моје духовно сведочанство. То је мој пут ка истини. То је жива потврда да ме је Господ призвао, подигао, променио, исцелио и ослободио. Желим да вас умирим: оно што нам је непознато, што се разликује од наше традиције, не мора да буде погрешно, нити да нас плаши. Данас то знам. И молим се да моје речи буду на славу Господу и разумевање онима који још траже истину. И данас, када погледам пут којим сам прошла – чак и онај најтежи део, болест, бол и слабост – могу рећи: Да, све је то требало. Јер кроз то сам спознала снагу трпљења, дубину понизности и славу Божију. И зато, нека сва част и слава буде Господу, који је веран и који никада не касни.

Катица Миловић

Имала сам страх

Желела бих да поделим с вама чудо које је Бог учинио у мом животу. Када сам била млађа, често сам размишљала о смислу људског живота на овом свету. Имала сам многа питања на која нико није знао да ми да одговор. Почела сам да тражим помоћ на разним местима. Привлачили су ме магија, спиритуализам, окултизам и медитација која је део источњачких религија и томе слично. Много сам о њима читала и истраживала, али одговоре нисам налазила. Почела сам да се осећам безнадежно, јер за мене тада смисао једноставно није постојао. Смрт ме је с времена на време интригирала, а онда сам изненада почела да осећам велики страх да ћу умрети. Само изговарање те речи ми је изазивало мучнину, често сам имала анксиозне, затим и паничне нападе. Родитељи су ме често водили у хитну помоћ јер сам се осећала као да сам озбиљно болесна, као да умирем – тако је то било у мојој глави и тако се манифестовало и на мом телу.

То је трајало годинама, а временом се све више појачавало, како у учесталости, тако и у интензитету. Обишла сам многе лекаре специјалисте и сви су ми говорили да сам физички здрава, али ја се нисам тако осећала. Свакодневне активности су изгубиле смисао, плашила сам се да изађем из куће, да путујем аутобусом, што је утицало на сваки аспект мог живота. Захвална сам својим ближњима, пријатељима и свима који су покушавали да ми помогну, иако нису могли да разумеју шта се са мном дешава. Почела сам да идем код психијатара и психотерапеута и добила сам терапију за депресију – антидепресиве и седативе. Кратко време, док сам узимала лекове, било ми је боље, али кад год бих прекинула терапију, стање би се погоршавало. Пошто ни то није помогло, одлазила сам и код хомеопате, па чак и код особе која се бавила вештичарством.

Ту и тада, мој Бог ме је извео из таме и увео ме у дивно светло. Никада ми се више није вратило ништа од онога што ме је водило ка смрти.

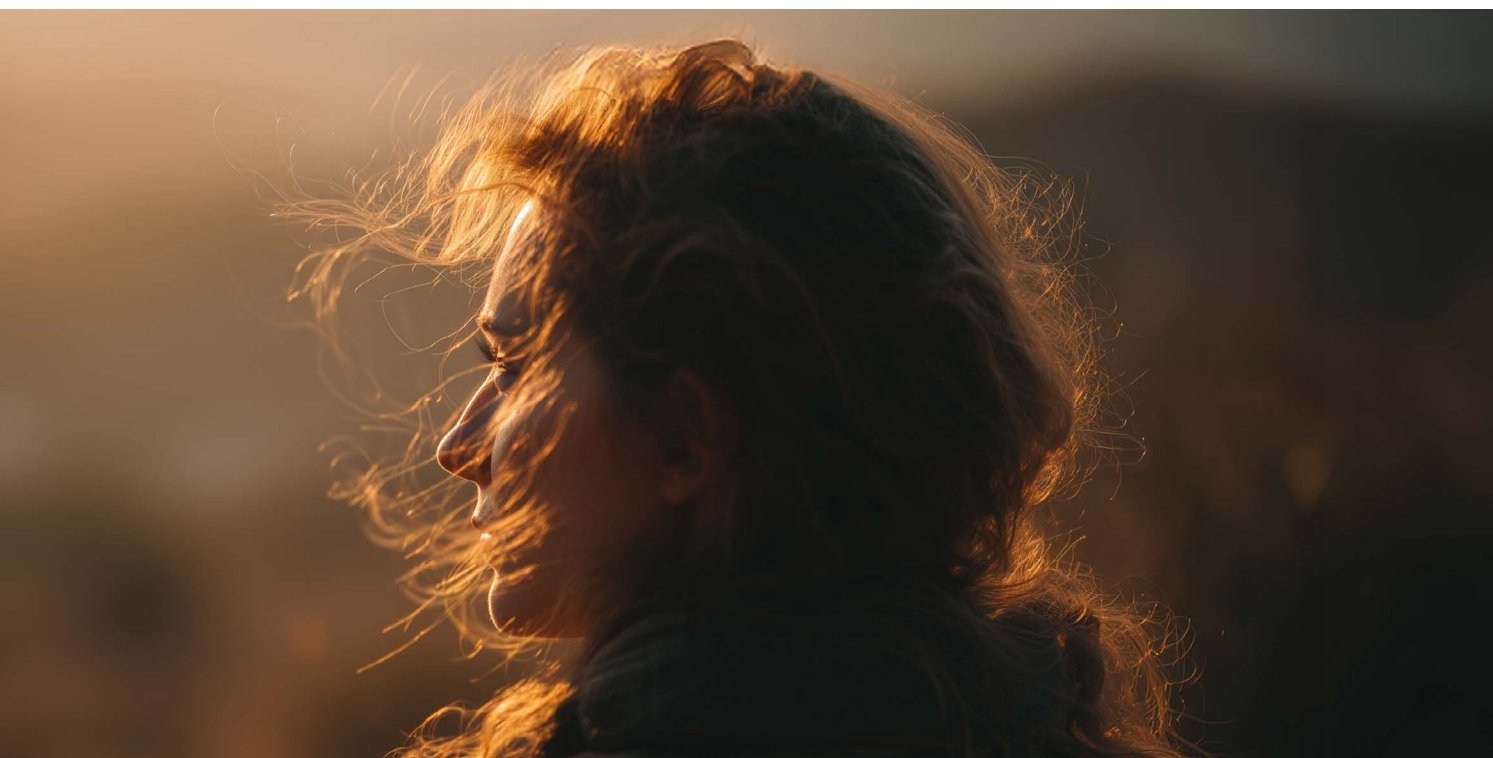
да ћу умрети

Имала сам везе са многим мрачним стварима. Годинама сам живела у том стању и почела сам да губим вољу за животом који је био препун страха. Нисам видела излаз. Рекла сам себи: ако овако треба да живим цео живот, ја то не желим. Било би лакше и мени и мојима да ме нема. Тражила сам место где бих окончала свој живот, и када сам већ била решена на то, одједном ми је на ум пала мисао: само на једном месту још нисам тражила помоћ. Пала сам на колена и тада сам се потпуно сломила, плакала сам и наглас рекла Богу да, ако Он постоји, нека ми узме овај страх, све те страшне мисли – и да, ако се то заиста догоди, ја ћу знати да Он јесте жив. Убрзо након тога догодило ми се нешто необично. На путу ка кући, када сам изашла из аутобуса и ходала улицом, обузео ме је осећај као да сам нешто заборавила, и вратила сам се у аутобус. У том тренутку сам схватила: дишем пуним плућима – где је нестао

онај терет који ме је до тада гушио?! Ја сам слободна! Страх и лоше мисли су одједном нестали. Нисам знала шта да радим, како је то могуће, и потрчала сам кући радосна. Ту и тада, мој Бог ме је извео из таме и увео ме у дивно светло. Никада ми се више није вратило ништа од онога што ме је водило ка смрти. Желим да свако ко мисли да нема излаза, зна да је то лаж непријатеља. Господ Исус чека да га позовемо, зна све о нама и спреман је да сваку душу избави из таме, јер је дао свој живот за нас. У његовом имену су слобода и мир који овај свет не може да пружи. Немојмо бити лењи да се молимо за оне у невољи, чак и када нам изгледа да се ништа не дешава. И за мене се неко молио, иако сам била атеиста и исмевала и вређала вернике. Хвала Богу што ми је показао смисао мог живота.

Јасна Халупка

Борба ума, мир духа – могућа прекретница

„Проклет да је дан кад сам се родио! Не био благословен дан кад ме мајка роди... Зашто сам изашао из материце, муку и тугу да гледам, моји дани у срамоти да дођу свом крају.”

Какве речи! Проклињати свој живот! Ипак, аутор ових речи је пророк Јеремија, познат као „пророк који плаче”. Човек којег је Бог позвао у своју службу. И поред тога, доживљавао је тренутке очаја, потиштености, бола, туге, самоће, поруге... (види Јеремија 20:14,18).

„Дошавши до једне смреке, сео је испод ње и пожелео да умре. Рекао је: „Доста ми је више! Господе, узми мој живот, јер нисам бољи од својих предака!”

Да би човек дошао до тачке да пожели да умре, мора да удари о зид. Не види смисао, нема жељу да устане ујутро, изгубио је вољу за животом. Па ипак, ове речи је изговорио пророк Илија. Велики пророк, након чије молитве киша није пала три и по године. Онај пророк који када се помолио, дечак је устао из мртвих (види 1. Књига о царевима 19:4).

„Сад се душа моја разлила у мени, јер су ме сустигли дани јада... Али кад сам чекао на добро, зло је дошло; када сам се понадао светлу, пристигла је тама.”

У неким преводима пише да су га сустигли „дани депресије”. Јов, слуга Господњи, у депресији, у тами, не види излаз. Јов је ово изговорио јасно и гласно, својим речима је дочарао стање свога ума и душе (Књига о Јову 30:16,26).

Давно ми је једна особа рекла да не може да разуме да Божија деца могу бити у депресији.

Они морају бити срећни! Није могуће да хришћани имају осећај анксиозности, нападе панике, дубок осећај бола, интензивни осећај туге који води у очај, усамљеност, незнађе и емоционалну отупелост и отуђеност. А ипак, они најближи Богу су ово дубоко доживели. Викали су у хроничном умору, жалили се Богу у ситуацијама растројености, у недостатку вере, падали под теретом свог позива и често нису видели излаз. Они исти људи који кад су се молили, дешавала су се чуда. Исти људи на које је Бог лично био поносан. Исти људи који су чули Божији глас и причали са Њим. Чак и Божији хероји су се суочавали са депресијом, губитком мотивације, доношењем тешких одлука, тугом, болом и очајем. Црква не би смела игнорисати оваква стања, јер су реална. Медицина не игнорише овакво стање и сматра да оно захтева пажњу и лечење. Ипак, медицина нема све одговоре.

Добра вест је да Бог има одговоре на сва оваква питања, недоумице, безизлазност, потиштеност и разочарање. Не морамо да се стидимо и сакривамо наше борбе. Људи, чак и они најближи, понекад нам не верују и суде, јер се то дешава у нашем уму, али Бог види и зна. За излаз из оваквог стања нису нам потребне све чињенице и све знање из области медицине – потребна нам је мудрост и вођство Духа Светог, борбеност у молитви, одлучност у посту и жива вера.

Ако су Божији људи ово доживљавали, они који су му веровали и живели у Његовој близини, зар сумњамо да овакве невоље немају људи око нас, они који хришћанство доживљавају површно или који Бога не познају и никада нису осетили Његову љубав и блискост? Све више људи се суочава са депресијом и анксиозношћу.

Расте број деце која имају самоубилачке мисли и која су склона самоповређивању. Мајке се топе у безнађу постпорођајне депресије, а очеви су усамљени, уморни и имају осећај мање вредности. И поред тога, нико им не верује, не разуме их и презире њихово стање. А Бог? Где је Бог? Боже, где си када боли? Ту је. Њима не треба лек, критика и мудри људски савети, њима треба Бог и људи пуни Божије љубави, саосећања и вере који ће извојевати победе ослобођења. Када се човек нађе у затвору, не треба му лек који ће ублажити његову невољу и разлог због којег је затворен. Таквом човеку је потребна слобода – слобода од свезаности због које је затворен.

Имам пријатеља који се бори(о) са депресијом. Наши људски покушаји и покушаји његове породице нису били довољни. Када смо видели његове борбе, очај, бол, тугу и разочарање, наша срца су била сломљена. То није само пролазна туга или нерасположење. То је стање ума и духа. Тада је на сцену наступила заступничка молитва и пост. Борба у невидљивом свету.

У овом тренутку ме је једна особа питала оно питање: Како он може бити у депресији? Божија деца морају бити срећна! Мора да је негде погрешно! У чему је погрешно човек који је добио видљиву болест тела – канцер или томе слично? Сличан одговор важи и за човека који се бори са депресијом. Зашто је болестан човек тужан, нерасположен и потиштен, без воље и снаге? Сличан одговор важи и за човека који се бори са депресијом.

Једно је сигурно, таквој особи није потребно твоје и моје осуђивање. А оно што је још сигурније јесте да су таквој особи потребне наше молитве, али и практична помоћ, опипљива љубав, наше присуство и сигурност да може да нам верује. Зато морамо бити пуни Духа Светога и мудрости од Бога, јер то је ментално-духовна борба, невидљива, али жестока. Јако је важно у животу имати пријатеље хришћане који су пуни Духа Светога, љубави, вере, стрпљења и саосећања. Ниједан хришћанин није савршен, али може бити савршен у љубави према онима у потреби. Тако и ми, кроз борбу својих ближњих, растемо,

јачамо у вери и продубљујемо своје искуство и знање које нас приближава Богу. Мој пријатељ напредује, почео је да се радује у Господу, да показује љубав и радост у окружењу своје породице. Почео је да саосећа са другим људима који пролазе кроз оно што је он пролазио, и још пролази, док се назире излаз из мрачног тунела депресије. То не траје сатима, недељама или месецима. Његова борба траје годинама, али нисмо одустали ни ми, ни он. Слава Богу што се можемо молити за наше пријатеље! Слава Богу што је Он наше скровиште и помоћ у невољи! Он је наше ослобођење.

Драги читаоче, ако још не знаш Створитеља, Господара неба и земље, Оног који те зове по имену, позивам те да га призовеш у овом тренутку. Он види и разуме твоје борбе. Неће те исмејати нити одбацити. Жели да ти помогне и можеш имати потпуно поуздање да Он зна шта осећаш. Он је послао свога Сина, Исуса Христа, који је на крст понео сваки грех, болест (физичку, духовну и менталну), сваку твоју борбу и срамоту. Умро је за тебе, а сада жели да будеш слободан. Он је већ чуо вапаје и видео борбе, падове и грешке сличне твојим. Он жели да те привуче ближе себи. Разочарање које си доживео или бол која те раздире, болест која ти не да мира или туга коју нико не разуме – Он види, разуме, саосећа и чека те. Ако немаш пријатеља хришћанина, охрабрујем те, потражи га. Такав човек или жена ће донети наду, љубав и осећај припадности. Бог делује кроз своју Реч и кроз људе који су му верни и блиски. Хришћани такође пролазе кроз тешке ситуације, животне недаће, смрт, болест, трагедије или губитке, али су пронашли извор наде, мира, љубави, освежења ума и духа и што је најважније – спасење своје душе! Завапи Богу још данас! Изазивам те да тражиш Господа још данас и окусиш Његову доброту и прихватање! Борбе ума могу бити тешке, али испуњење Духом Светим ће те гурати напред у нове победе. Ум се бори, тело је слабо, али ако свог духа испуњаваш Божијим стварима, Његовом Речју, разговорима са другим саборцима хришћанима, ти ћеш победити! Ђаво жели да посрнеш, одустанеш, изгубиш, али твој небески Отац жели да учествујеш у славној победи Његовог Сина Исуса Христа кроз покајање и признање својих грехова.

Он је победник, победио је депресију, анксиозност, срамоту, грех и смрт! Дођи, види, пробај, окуси Његову силу, моћ, вођство, љубав, опроштење и победу! Исус не нуди залечење болести, већ потпуно ослобођење.

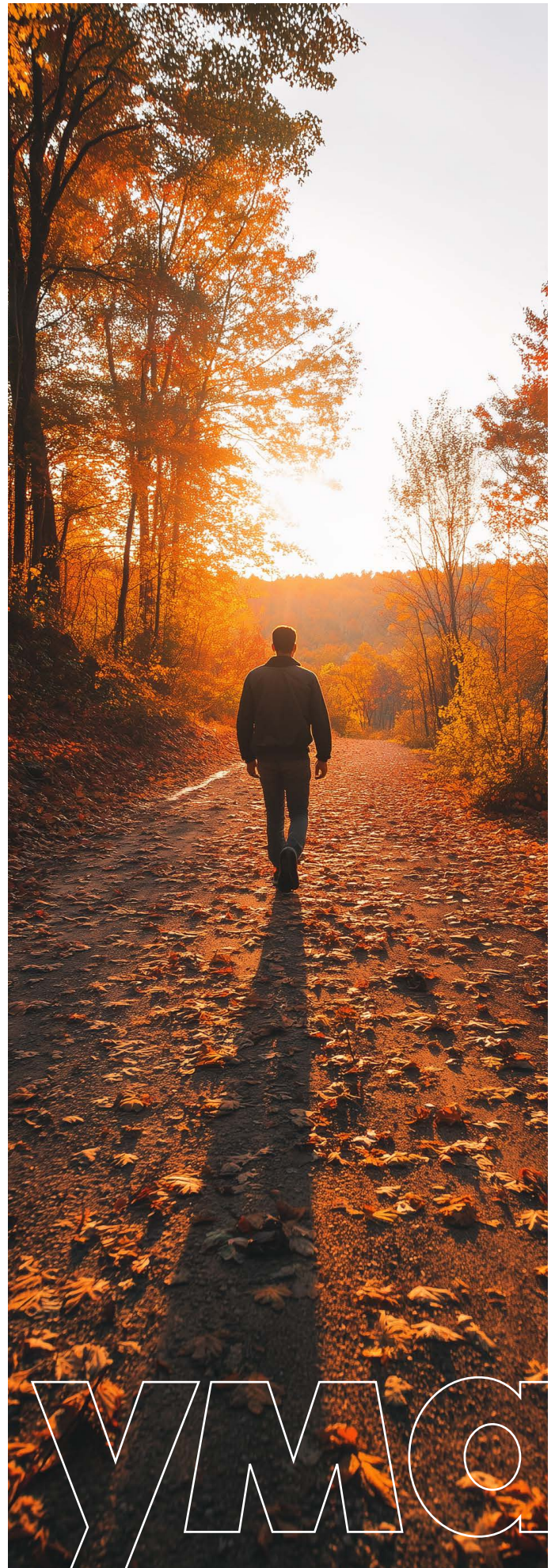
Библијски хероји и хришћански хероји данашњице се суочавају са многим тешкоћама јер их ђаво напада у слабостима. Али, они се изнова враћају извору живота, а то је Бог. Људи који не ходају са Богом и нису се још увек одлучили за живот са Христом не могу осетити слободу којом нас је Христ ослободио. Зато те позивам и изазивам, тражи Бога и људе хришћане и твој живот ће се променити! Ђаво лаже, напада и жели да те уништи, али ти можеш победити! Постоји излаз, а то је Исус Христ.

Пророк Јеремија, Илија, Јов, Језекиљ и многи други су падали, било им је тешко, тражили су излаз у смрти, али они су знали ко је Бог! Вратили су се извору живота и победили. Извојевали су још многе победе за себе и за људе око себе све до испуњења плана и сврхе за њихов живот. Нису то добили зато што су били оптимистични, позитивни, популарни или паметни. Доживели су победе зато што је Бог веран и добар. Он опрашта наше грехе и ослобађа нас од ропства греха, навика и зависности. Ови људи су пронашли излаз јер су упознали Бога у Његовој слави и сили. Мој пријатељ, хришћанин, херој данашњице, побеђује, јер зна ко је његов Господ. То можеш бити и ти!

Исус Христ, онај који је умро и васкрснуо, и данас каже: *„Дођите к мени, сви који сте уморни и под теретом, и ја ћу вам дати одмора. Узмите мој јарам на себе, и научите од мене, јер ја сам кротка и понизна срца, те ћете наћи спокој својим душама”* (Матеј 11:28-29).

Ана Пинтир

УМЦ

О чему говори Библија?

Да ли сте се запитали о чему говори књига позната под називом Библија? То је књига која је темељ хришћанства. Састоји се од 66 књига, које се деле на два дела – Стари и Нови завет. Ако први пут почињеш да је читаш, саветујем ти да кренеш од Новог завета, јер оно што је најважније за нас налази се управо тамо.

Библија почиње Првом књигом Мојсијевом, у којој се описује како је Бог створио свет и човека. У тој књизи јасно се види Божја жеља да створи човека и да има заједништво с њим. Међутим, већ на самом почетку, човек је сагрешио и успротивио се Богу. То је био резултат његове непослушности. Тиме се нарушио однос између човека и Бога – заједништво је нестало, а човек и Бог су се удаљили. После човековог пада у грех, читамо о многим злим стварима које су се догађале. То се дешавало зато што су људи имали слободну вољу, дар који им је Бог дао, па су могли да бирају како ће живети. Пошто су због греха упознали и добро и зло, често су се опредељивали управо за оно што је зло.

Како пролазимо кроз Библију, видимо да су постојали многи народи са својим религијама које су сами људи стварали и практиковали. Тада је Бог одлучио да за себе изабере народ преко једног човека – Аврама. Од њега је настао Божји народ Израел. Божја намера била је да Израел буде светлост и пример другим народима, а да Он сам буде њихов краљ. Ипак, и Израел је често устајао против Бога, чинио грех и показивао непослушност. Зато им је Бог слао пророке који су говорили у Његово име и позивали народ да се врати Богу. Пророци су доносили пророштва и упућивали их како да реше проблем

греха, непослушности и злих путева које су бирали. Иако им је Господ прилазио, тражио послушност и заједништво, они то често нису прихватили због тврдоће својих срца. Кроз пророке им је давао упутства како да се приближе Богу, како да пожелу промену и изаберу оно што је исправно – да се човек поново роди, да се све врати на стање пре пада у грех и да се обнови заједништво с Богом.

Нови завет представља испуњење свих тих пророчанстава датих у Старом завету. Она су се остварила доласком Месије – Исуса Христа. О томе су писали његови ученици у четири јеванђеља – о рођењу Исуса Христа, његовом животу, учењу, смрти и васкрсењу трећег дана. Затим следе Дела апостолска, где се говори о томе како су ученици проповедали о Исусу и како су многи људи поверовали и обратили се Богу. Након тога долазе посланице, писма апостола упућена различитим црквама, заједницама и појединцима. Библија се завршава Јовановим Откривењем, пророчком књигом која говори о ономе што тек треба да се догоди. Библија је књига о Богу и о његовој личности. Она говори и о човековом паду у грех и непослушности, од првих дана па све до данас. Али истовремено открива и Божје решење – шта је Он учинио да човек поново може да се врати к њему. То је основна порука читаве Библије. Главни лик ове књиге јесте Исус Христ – о њему је све.

Владимир Струхар

Иза протестних транспарената

„Благо гладнима и жеднима праведности, јер они ће се наситити.” (Матеј 5:6)

Сведоци смо онога што се тренутно догађа у нашој земљи, велики је број младих људи (студената), али и осталих грађана који се окупљају на улицама разних градова у жељи за правдом, истином и променом на боље, како они верују. Ови протести иако јесу израз незадовољства и неслагања са тренутним стањем, верујем да изражавају нешто дубље што јесте унутар човечанства. Та дубља тежња већа и од самих друштвених и политичких промена, о којој је Исус говорио у овом одељку Писма, јесте чежња за истинском и потпуном праведношћу. Она је израз дубоке духовне глади, која не налази испуњење у нечему што је у овоме свету, већ чезне за нечим дубљим.

Проповедник 3:11 „...вечност је ставио у њихова срца.”

Бог нам каже у Светом писму да је ставио вечност у наша срца, ствари које су унутар Бога самог. Када је створен човек, створен је на лик Божји, да оно што је у Богу носи унутар себе. Али тај лик се нажалост искварио и изгубио је свој сјај када је човек пао у грех и одвојио се од Божјег присуства. Верујем да трагове тих ствари налазимо у свакоме човеку, често изражене кроз тежње које не могу наћи испуњење нигде у овоме свету, питања на која не добијамо одговоре, осећај празнине унутар нас који не успевамо да испунимо.

Познати хришћански писац Клајв Стејплс Луис (C.S. Lewis) је рекао: „Налазим унутар себе жеље које ниједно искуство не може задовољити и моје једино разумно објашњење јесте да сам створен за неки други свет.”

Да ли ти, драги читаоче, можеш да се поистоветиш са овим цитатом? Да ли у себи налазиш неке жеље, трагања и очекивања која никако не можеш испунити у овоме свету? Ако је тако, да ли си се икада запитао да ли те жеље долазе због тога што си можда створен за неки други свет? За неки другачији живот? За сврху коју у овоме свету не можеш испунити?

Ако нас је Бог створио за себе и за сврху заједништва са Њим, као што нам Библија каже, онда то објашњава одакле потичу тежње и жеље унутар нас. Одатле и тежња да неке ствари променимо у овоме свету јер осећамо да нешто заправо није како треба, да нешто није „исправно” или да није праведно. Да ли можда чежња да променимо политичку и економску ситуацију у нашој земљи заправо не открива нешто дубље унутар нас што покушавамо испунити, неку глад и жеђ коју покушавамо утолити?

Исус, познајући људска срца и истиниту чежњу која се налази у самом човечанству, и као једини који има оно чега је гладна и жедна свака људска душа, упућује речи „наситиће се”. То нису речи претпоставке или само могућности, већ речи сигурности и потпуног поуздања које говори неко ко једини може пружити испуњење онога за чим човечанство чезне. Зато је и рекао на једном другом месту у својој речи „*ко пије воду коју му ја дајем, неће ожеднети до века*” (Јеванђеље по Јовану 4:14). Исус је једном дошао на овај свет да својом жртвом и смрћу потпуно уклони грех којим смо сви постали свезани и који је човека одвојио од Његове присутности, а који је створио ту „празнину” унутар нас коју ништа не може испунити. Он обећава да ће се вратити поново. Али овог пута долази да влада, да успостави своје царство, царство потпуне правде и праведности, царство без икакве корупције. Пророк Јеремија о њему пише следеће:

„Ево, долазе дани, говори Господ, када ћу подићи Давиду Изданак праведни, Цара који ће владати мудро и чинити што је право и праведно у земљи.”
(Јеремија 23:8)

Царство за које верујем да многи од нас, који живимо у овом времену, тражимо и ишчекујемо, али и царство за које смо створени и одређени да наследимо.

Ово не пишем да бих заузео страну, да бих рекао да ли су ови протести исправни или нису, нити да бих расправљао о томе ко је у праву, а ко није. Пишем ово јер верујем да оно што нас је подигло, оно што нас боли и тера да тражимо промену није само политика. Није само неправда коју видимо око себе. То је нешто дубље.

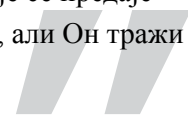
То је глас у нама који виче да овако више не може. Чезња за праведношћу која не вара, за истином која не мења страну, за светлом које не подлеже корупцији. Колико год та чезња деловала као одговор на спољашње околности, она долази изнутра. То није само реакција – то је траг вечности у нама. Урезан од Онога који нас је створио. Јер нисмо створени за неправду, за лаж, за празнину. У нама је усађена глад за већим, за бољим, за савршенијим.

Али, ако покушамо ту чезњу да испунимо само кроз људска решења – разочараћемо се. Људи не могу дати оно што ни сами немају. Јер колико год да тежимо праведности, и сами смо рањени грехом. И зато су и наши покушаји ограничени, искривљени, недовољни.

Зато Исус није дошао да преузме власт над римским царством. Није дошао да свргне царе, да реформише институције, да мења законе. Дошао је да мења срце. Јер ту је корен проблема. Грех који нас је одвојио од Бога учинио је да ни сами не можемо достићи оно за чим најдубље чеземо.

И зато су прави мир, права праведност и истинска промена могући једино када у наше срце уђе Онај који јесте извор свега што тражимо – Исус Христ.

Он не нуди само бољи свет, Он нуди ново срце. Опростоћење. Помирење са Богом. Живот који почиње сада и траје вечно. Зато док тражимо промену, нека она почне од нас. Нека почне у срцу које се предаје Богу. Јер можда ми и не тражимо Њега, али Он тражи нас. И чека да одговоримо.

Владимир Вало

КЊИГА

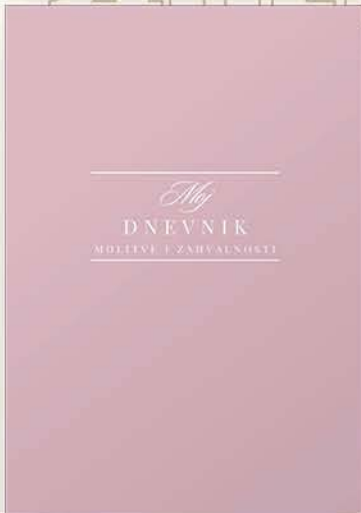
Створени за више

Брајан Кинси

Ова књига је благо за све оне који траже да открију своју сврху, достигну свој пун потенцијал и постигну Божије најбоље за себе. Овде ћеш наћи мудрост, истинско охрабрење и практичне стратегије, које ће да те покрену из твог тренутног стања и воде до вишег нивоа достигнућа и задовољства.

700,- дин

ДНЕВНИК

МОЛИТВЕ И ЗАХВАЛНОСТИ

Овај дневник је твој сапутник у свакодневном ходу са Богом – простор где можеш записивати стихове који те инспиришу, искрене молитве твог срца и речи захвалности које обликују твој поглед на живот.

1800,- дин

UDRUŽENJE ZA PROMOCIJU HRISĆANSKIH VREDNOSTI

manna

ПОРУЧИТЕ НА АДРЕСИ:

УДРУЖЕЊЕ ЗА ПРОМОЦИЈУ ХРИШЋАНСКИХ
ВРЕДНОСТИ „МАНА“ (MANNA)

Радничка 23, Кулпин 21472, Србија,
Тел: +381 21 22 86 988

Е-мејл: casopis.manna@gmail.com,
вебсајт: www.manna.org.rs